

activism מעורבות

פנסר טוניק לא לבד - "כיכר העיר" מלאה עירום

תערוכה חדשה לאמנית חוה ראוכר: "כיכר העיר" - עשרות פסלים של דמויות אדם בעירום מלא מוצבות בכיכר העיר. "כולם רוצים צדק חברתי. התארגנות פוליטית ללא הבדלים של גזע, צבע ומין. כולם באים אל כיכר העיר להפגין"

[ynet](#) פורסם: 27.10.11, 12:51

לאחר התערוכות הפרובוקטיביות שהציגה בעבר "נערות לוח שנה" (2005) עליה הטילה עיריית תל-אביב צנזורה ובקשה להורידה. "אמהות קדושות" (2010 ו-2007) על אלימות נגד נשים, ו"מעבר לכביש" (2005) על סחר בנשים, חוזרת האמנית חוה ראוכר עם תערוכה בשם "כיכר העיר" המציבה במרכז עשרות דמויות עירומות מתגודדות יחד בכיכר עיר דמיונית, אל זמנית.

"הדמויות בתערוכה מתכנסות בציפייה למשהו חשוב שעתיד לקרות אבל לא ברור מה". אומרת האמנית חוה ראוכר, "הם בעיני המתבונן. גם כיכר העיר בהן מוצבות היא מדומה, ובכך יוצאת רבות, וניתנת לפירושים רבים. בכיכר העיר שלי, אנשים קטנים עומדים עירום ועריה בפני בוראם. העירום הוא עירום קיומי, אקזיסטנציאלי, ולעניות דעתי, חף מכל רמז ארוטי. רמזים ארוטיים, כידוע, הם בעיני המתבונן, והוא יפרש כפי שיפרש.

התגודדות הפסלים במרחב, טשטוש הזהות ואי היכולת לקרוא את הדמויות האלה עקב העירום וניקיון הגוף מהדהדים על רקע האירועים האחרונים בישראל" היא מוסיפה, "כולם רוצים צדק חברתי. התארגנות פוליטית ללא הבדלים של גזע, צבע ומין. כולם באים אל כיכר העיר להפגין".

הפסלים הם יציקות אלומיניום בטכניקת השעווה הנעלמת. לאחר שהיציקה נשלמת, האמנית צובעת, ומציירת, על היציקה: עור, ורידים, שיער, מרקם וטקסטורה כמו היו דיוקנאות על בד מתוח.

"לשים צבע על פסל הוא סוג של הפרעה" מסבירה ראוכר, "הפסל מתנגד. הוא לא רוצה להיות ציור. היה מאבק לא קל, הדרך היחידה שהייתה לי להחיות את הפסל, הייתה באמצעות הציור. אני באה מהציור ובסופו של דבר, אני תמיד חוזרת אליו".

"לאמנות יש קול להגיב, לשאול שאלות, לתת לאקטואליה להדהד בתוכה"

האמנית חוה ראוכלר חיה ויוצרת ברחובות. למדה במכון אבני, באוניברסיטת תל אביב, ובעלת תאר שני באמנות מאוניברסיטת וושינגטון ארה"ב. היא הציגה תערוכות בין השאר בגלריות בניו-יורק, פלורידה, שיקגו, סנט לואיס, ברלין, פאריז, ירושלים, תל אביב וחולון וזכתה בפרסים ומלגות מטעם משרד החינוך, קרן התרבות אמריקה ישראל, ומוזיאון אוונסוויל באינדיאנה ארה"ב.

העירום הוא עירום קיומי

"לאמנות יש קול", אומרת האמנית, "היא יכולה להגיב, לשאול שאלות, לתת לאקטואליה להדהד בתוכה. אבל אין בידה מספיק כוח כדי להשפיע. אמנות טובה, מעצם טבעה, היא מאד מרובדת, עמוקה, בעלת פנים

רבות, וניתנת לפירושים רבים. בכיכר העיר שלי, אנשים קטנים עומדים עירום ועריה בפני בוראם. העירום הוא עירום קיומי, אקזיסטנציאלי, ולעניות דעתי, חף מכל רמז ארוטי. רמזים ארוטיים, כידוע, הם בעיני המתבונן, והוא יפרש כפי שיפרש.

הדמויות מתכנסות בצפייה למשהו חשוב שעתיד לקרות, אבל לא ברור מה - גאולה? כיכר העיר שלי היא כיכר העיר של הספק", היא מסכמת. "עשרות דמויות אדם יחד אבל כל אחד מהם לחוד. הם עומדים בסמיכות זה לזה אך חומקים זה מזה. אנשים עומדים בבדידותם בעירום. האם הם רואים אחד את השני? האם שומעים אחד את השני? זו כמובן פרשנות אחת. אפשר גם אחרת. כיכר העיר של תל אביב, קולנית, צוהלת, צבעונית, מוזיקלית, הומה ובעיקר איננה עירומה, אז יש מקום לאופטימיות".

- חוה ראוכר "כיכר העיר" - מיצב פסלים בבית האמנים בתל אביב, רח' אלחריזי 9 תל אביב.
פתיחה: 27 לאוקטובר בשעה 19:30, נעילה: 20 לנובמבר. הכניסה חופשית.